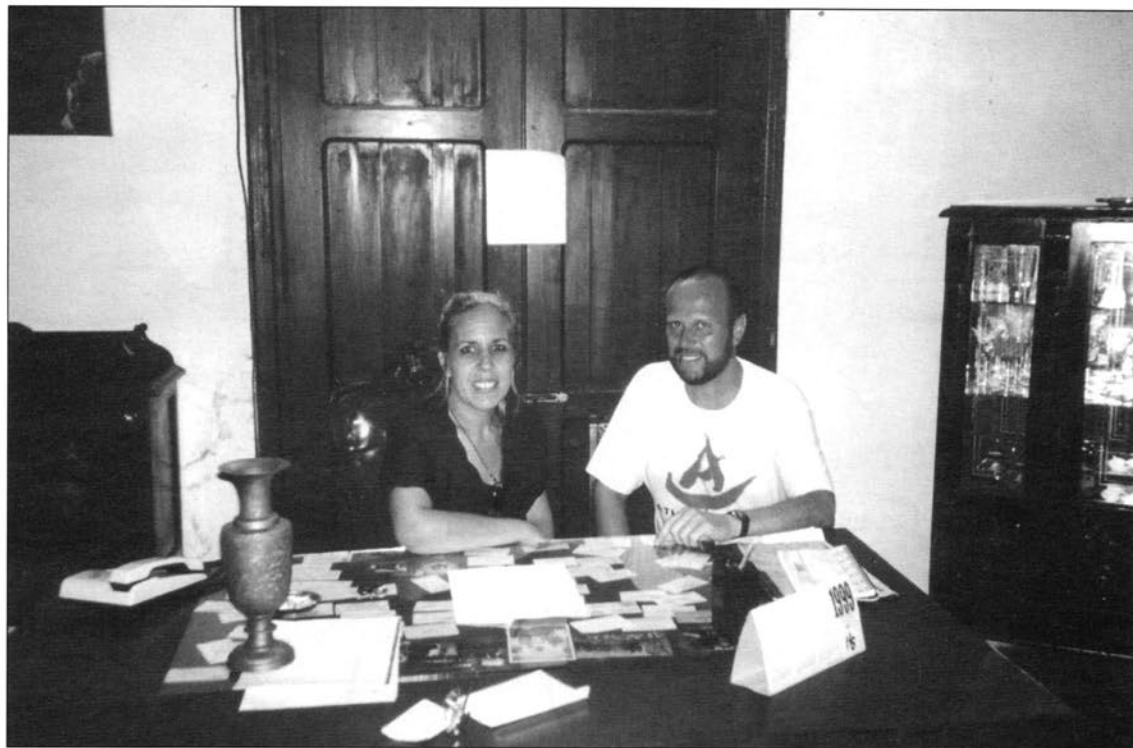

GALERIA ORIENTE: Op het bureau van Sra Directora Ana Maria CABRERA FERNANDEZ bespreken wij het probleem rond onze materialen aangaande het transport door de Cubaanse I.C.A.P. autoriteiten vanuit Havanna naar Santiago. 700 kg teken- en schilderbenodigdheden alsook kledij en gebruiksvoorwerpen die wij in januari l.l. lieten overvliegen en die ergens in Cuba blijven steken?! Een waardevolle gift van onze afd. DE SOCIALE WERELD-KETEN voor onze K.K.I. kunstenaarsgroep rond deze Galeria Oriente en de Academia Provincial.

's Zondagsvoormiddag organiseerden we, als coördinatoren met de directrice samen met enige kunstenaars, een werkvergadering en planden voor maart-april 2001 in deze galerij ons:

REIZEND INTERNATIONAAL SALON HEDENDAAGSE BEELDENDEN KUNST IN SANTIAGO DE CUBA

... Ook het weerzien bij de familie Luis LÓPEZ uit Santiago was weer allerhartelijkst. De 2 dochtertjes waren op dat ogenblik naar school. Op deze foto ziet U duidelijk de "tand des tijds" en de uitblijvende onderhoudsmogelijkheden in de doorsnee Cubaanse behuizing. Cuba is één puinhoop aan het worden; zowel letterlijk als figuurlijk dan.

Hieronder met onze 2 Coordonadores Cubanos (artístico cultural) Carmen OLIVÁN de la PEÑA alsook Luis GAVILÁN JODÚ (médico social) bespraken we onze toekomstplannen naar Cuba en hun dagdagelijkse beslommeringen...

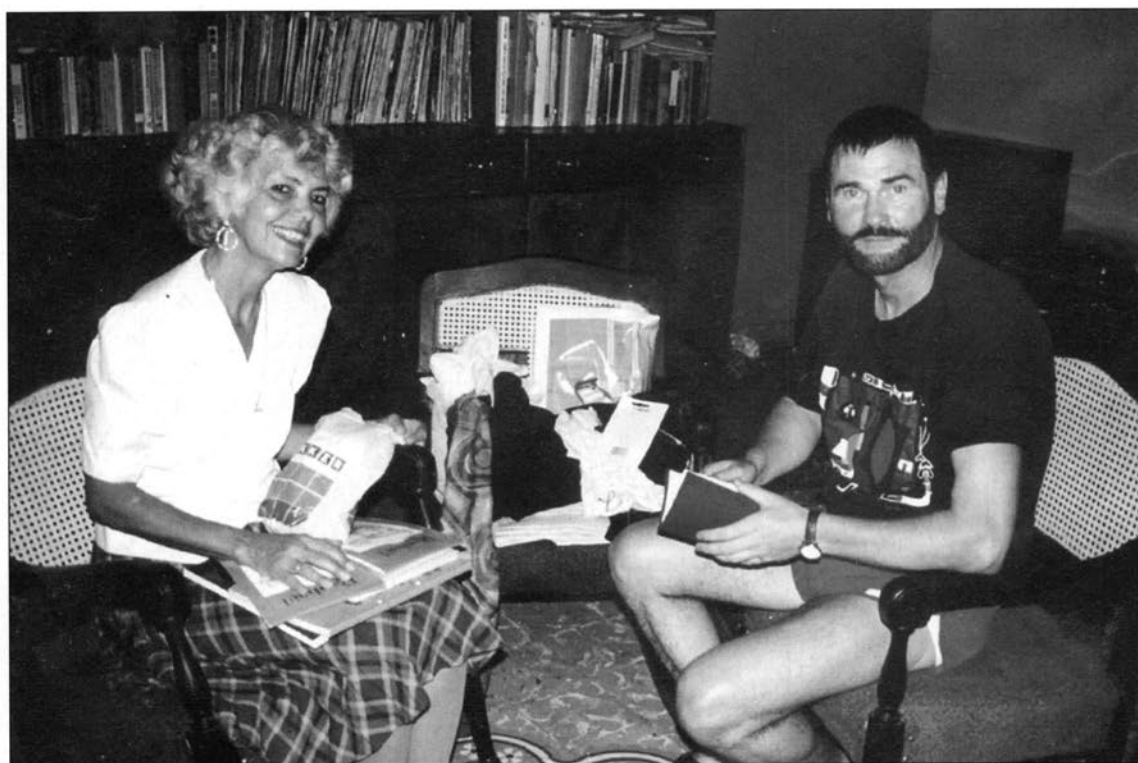

AMIGOS PARA SIEMPRE. Hier te huize van onze vriendin Carmen Oliván de la Peña. Zij is, ter plaatse aangesteld als onze Coordinadora Artístico Cultural para LOS PAÍSES BAJOS Y LA HISPANIDAD promoción del arte y de la cultura: Cuba.

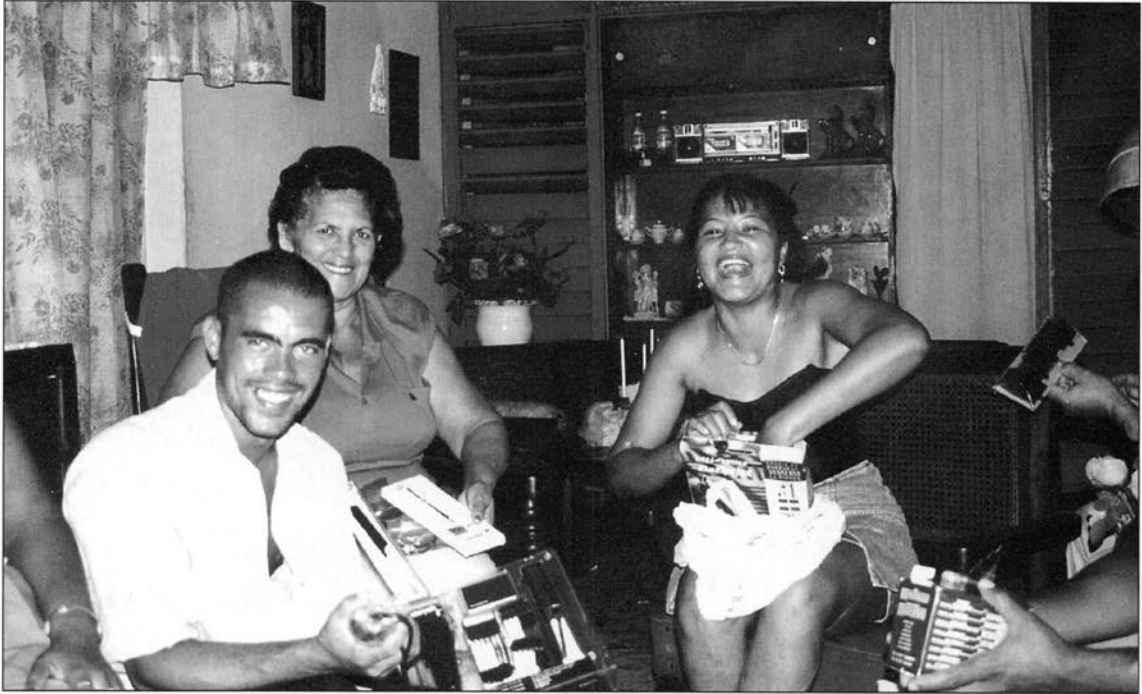
Na het uitpakken van de meegebrachte geschenken werd er nog gezellig nagepraat en de kulturele planning voor de toekomst doorgenomen.

Carmen stuurt via deze weg aan allen, al dan niet bekenden, volgende (vrij vertaald) kaartje: "De kunstenaars van Santiago de Cuba sturen een stevige omhelzing aan alle leden van de vereniging. Geluk en liefde voor de vrienden van DE NEDERLANDEN EN HISPANIDAD".

6 mei 1998.

HULP DOOR ZELFREDZAAMHEID EEN D.S.W. INVESTERING MET LANGE-TERMIJN-RESULTAAT

... Xavier in euforie bij zijn waardevolle haarkappermaterialen. Deze zullen hem de directe mogelijkheid bieden zijn beroep, met nieuw professioneel materiaal, thuis en bij zijn klanten vakkundig uit te oefenen. Om al dusdanig in te staan voor het (overlevings-) onderhoud van gans deze familie.

We kochten voor Ricardo, ter plaatse, aanvullend muziekinstrumentarium. Zodanig dat ook hij zijn beroep, muzikant in een orkestje, met beter materiaal (en dus meer werkmogelijkheid) in hotels kan uitoefenen.

In de toekomst zal DE SOCIALE WERELD-KETEN meer dergelijk beroepsmateriaal/investeringen beogen voor individuen in Cuba.

... AMISTAD ENTRE LOS PUEBLOS

... Hierboven de tante van Diosquirt en zijn stiefvader dolgelukkig met zijn door ons meegebrachte, vorig jaar beloofde, lederen sandalen.

... AMIGOS PARA SIEMPRE...

Hiernaast: la familia de Luis LOPEZ de Santiago de CUba.

Tussen onze coördinatoren zijn vrouw, twee dochtertjes en een kozijn-tje...

SEMINARIO DE LOS PAÍSES BAJOS Y LA HISPANIDAD - Cadena Mundial Social -
WERKVERGADERING VAN "DE NEDERLANDEN EN HISPANIDAD" De Sociale Wereld-Keten:

in Villa San Juan onze residentie in SANTIAGO DE CUBA...

Samen bespraken we er met Dr. Jesús Angel QUIENTERO GARCÍA en zijn assistent Carlos Enrique LÉON CRUZ een D.S.W. project voor zijn HOSPITAL PEDIÁTRICO.

Dr. J.A. QUINTERO is administratief-organisatorisch specialist Cub. dienst volksgezondheid.

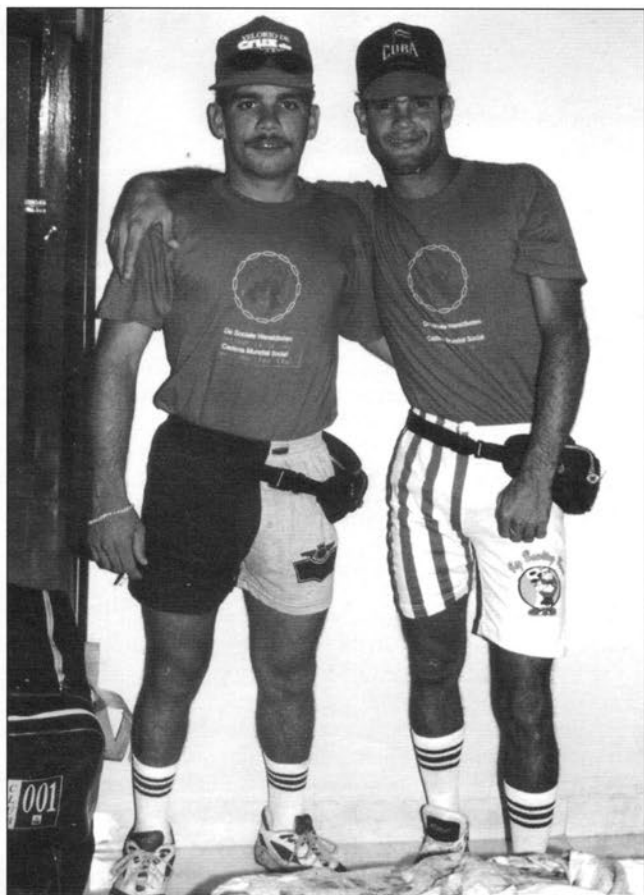
Wij beloofden hem nog niets concreets... gezien de manke overdracht van onze humanitaire materialen door de Cubaanse overheidsinstanties. Bij positieve evolutie hieromtrent kunnen wij (planning samen met artsen van bij ons) wel iets opstarten. Intussen blijven wij zeker in contact met deze Master in traditionele maar vooral natuurlijke geneeskunde.

Hieronder ten huize van Xavier SANCHEZ en zijn familie. Vorige keer hebben wij hem van haar-kapper-beroepsmaterialen voorzien. Volgend jaar brengen we Xavier beeldhouwersmateriaal voor houtbewerking mee. Hij maakt, sinds onlangs, voor de toeristen mooie artisanale kunst. Twee beroepen waarmee hij (in hun normen) goed zijn kost verdient...

... D.S.W. HULPVERLENING DOOR ZELF-REDZAAMHEID...

... Hierboven op de foto onze vrienden-familie Elio PAZ, zijn (zwangere) vrouw Maria Victoria MORALES en zijn halfbroer David. Allen in het D.S.W. nieuw. Zij vroegen ons beiden (en in Cuba kan dat méérvoudig) om peters te worden van hun 2de kind. Wij aanvaardden - graag zelfs -. Intussen is het kindje op 5 mei 99 geboren met de naam Christiaan Paul PAZ MORALES. Moeder en kind, alsook papa, stellen het prima!

Hieronder op de foto: Vier Cubaans-Vlaamse musketiers de laatste dag aan ons hotel-zwemdok. Eindelijk een tikkeltje rust-ontspanning met een koele cerveza in een stralende ondergaande zon. Vóór een rimpeloze terugvlucht van zowat 10 uur via MARTINAIR-SCHIPHOL.

CUBA: SLOTBESCHOUWING...

Dagelijks leven

Het leven van de doorsnee-Cubaan bezit een aantal zeer dominante elementen, zoals de dagelijkse strijd tegen de honger en de armoede, de verplichte deelname aan sociaal-politieke massa-organisaties en 'revolutionaire' evenementen, de nog altijd ongelijke machtsverhoudingen tussen man en vrouw en de voortdurende controle door de staat en de eigen gemeenschap op het 'juiste', pro-revolutionaire gedrag van ieder individu.

Om met het eerste aspect te beginnen: weliswaar hoeft tegenwoordig geen enkele Cubaan meer écht te creperen van de honger, toch raken de meeste magen zelden verzadigd. Al het voedsel is op de bon. Per maand krijgt elke Cubaan maar een karig rantsoen, bestaande uit vijf tot tien eieren, enkele kilo's rijst, één bepaalde vlees- of vissoort, een beetje bakolie en nog enkele producten. In een speciaal boekje (de 'libreta') wordt maandelijks genoteerd wat en hoeveel elk individu heeft gekregen. In theorie moeten alle voedingswaren die in de libreta voorkomen ook maandelijks worden verstrekt, maar in verband met de schaarste kan het gebeuren dat er bijvoorbeeld in één bepaalde stad of dorp maandenlang geen olie wordt gedistribueerd. Hetzelfde geldt voor 'luxe' non food-producten als tandpasta en zeep, in theorie eveneens op de bon verkrijgbaar, maar zelden aan het volk verstrekt. Per jaar mag een Cubaan één broek, één overhemd en één paar schoenen kopen, uiteraard ook via de libreta. Dat deze kleding geen haute couture is, moge duidelijk zijn. Om er toch een beetje leuk uit te zien, benaderen veel Cubanen buitenlanders en vragen hen om een versleten T-shirt of een paar afgetrapte gympen. Ook kunnen de autoctonen met buitenlandse valuta kleding en schoeisel in een dollarwinkel kopen, wat ook matig gebeurt. Zeep, tandpasta en andere producten worden vaak op dezelfde manieren verkregen. Voor voedsel en sigaretten bestaat een levendige zwarte markt, waar de meeste Cubanen regelmatig gebruik van maken. Het zoeken naar etenswaren, sigaretten en cosmetica-artikelen neemt behoorlijk veel tijd in beslag en er kan dan ook bijna gesproken worden van een halve dagtaak! Gas, water en electriciteit zijn eveneens schaars. In veel huishoudens valt om de andere dag 's avonds het licht uit, terwijl er op bepaalde dagen evenmin water uit de kraan komt. Al met al moeten de Cubanen zich in het leven van alledag behelpen met het weinige dat door de regering wordt geboden.

Een nationale berusting in de communistische maatschappij is echter niet voldoende voor de overheid. Deze wil dat de bevolking ook volop participeert in allerlei revolutionaire organisaties, evenementen en feesten. Onder sociale druk van de eigen gemeente nemen de meeste Cubanen inderdaad 'spontaan' deel aan allerlei stokpaardjes van de regering. Schoolgaande kinderen worden lid van de pioniers, volwassenen van de plaatselijke CDR, één van de 16 nationale vakbonden en met enig geluk ook van de communistische partij.

Dat laatste brengt namelijk allerlei privileges met zich mee, zoals betere huisvesting en meer voedsel. In de fabrieken en bedrijven heerst vaak een grote werkdruk, want het in het nationale vijfjarenplan vastgelegde quotum moet gehaald en zo mogelijk zelfs overschreden worden.

Collectieven én individuen die goed presteren, worden beloond. Zo wordt een werknemer die gedurende langere tijd hard heeft geploeterd tot 'trabajador destacado' (uitzonderlijke arbeider) uitgeroepen, terwijl iemand die een superprestatie heeft neergezet de titel 'vanguardia' (letterlijk: man van de voorhoede) mag dragen. Beide functies brengen de nodige privileges met zich mee, dus de meeste werknemers doen hun uiterste best op hun arbeidsplek voor schamele, bijna-waardeloze pesos per maand.

Verder zijn de Cubanen gedwongen om mee te doen aan 'vrijwillige' werkbrigades en om als publiek te fungeren tijdens de jaarlijkse 1-mei-toespraak. Op scholen en universiteiten worden de beginnenden van het communisme onderwezen. Studenten die een 'paper' schrijven of een vraag stellen die anti-revolutionair is, worden door hun professoren vermanend toegesproken of gewaarschuwd voor de eventuele maatschappelijke gevolgen van hun 'gevaarlijke' houding ten opzichte van het regime. Wat ook het leven van alledag in Cuba domineert, is het verschil tussen man en vrouw. Hoewel de regering via allerlei wetten en instanties de vrouw dezelfde rechten heeft geschonken als de man, zie je in de praktijk nog vaak een grote discrepantie tussen beide geslachten. Mannen gedragen zich daarbij als stoere macho's en vertoeven graag onder hun vrienden. Vrouwen als lieve, zorgzame moeders en perfect geklede, secuur opgemaakte echtgenotes. Weliswaar zijn de sekseverschillen niet zo groot als in menig ander Latijnsamerikaans land, toch heeft het emancipatieproces nog niet zoveel effect gesorteerd als in bijvoorbeeld Nicaragua, China en de voormalige USSR. Mannen gaan uit, jagen op andere vrouwen, drinken en beheersen het sociale, economische en politieke leven. Sommige vrouwen zitten eveneens in de politiek of het bedrijfsleven, maar de meeste vrouwen houden zich toch voornamelijk bezig met de zorg voor de kinderen en het huishouden. Er geldt voor hen echter, net als voor de mannen, een algemene werkplicht, dus in dat opzicht zijn beide geslachten gelijk.

Dat de Revolutie ook een positieve uitwerking op het leven van de Cubanen heeft gehad, bewijzen de volgende feiten en cijfers. Gezondheidszorg en onderwijs zijn sinds 1959 gratis, de huren liggen zeer laag (circa 10% van het maandelijks inkomen). Gas, water en licht zijn eveneens spotgoedkoop, slechts enkele pesos per maand. Het land telt circa 40 universiteiten en hogescholen, waar meer dan 300.000 studenten onderwijs volgen. Scholieren en studenten hoeven 'maar' drie uur per dag te werken naast hun studie. Om het volk gratis ontspanning na de arbeid te bieden, zijn er honderden Casas de la Trova (muziekhuisen) en Casas de Cultura (cultuurhuizen) opgericht. Ook honkbal- en basketbalwedstrijden kunnen gratis worden bezocht. Producten op de bon worden in sterke mate gesubsidieerd, zodat ze vrijwel niets kosten. Hetzelfde geldt voor trein- en buskaartjes. Alles bij elkaar genomen is het leven van een eenvoudige Cubaan waarschijnlijk aangenamer dan dat van een andere Latijnsamerikaan uit de laagste sociale klasse, maar een continu feest is het bestaan in dit communistische land zeker niet!

... Cubanen, een volk dat je niet meer loslaat ...

vzw Maatschappelijke zetel en inter-nationaal sekretariaat
Wolverstraat 13 - B-3201 AARSCHOT - Tel. en fax 016/56.48.48

Scharentstraat 17 - B-3150 HAACHT - Tel. 016/60.30.48
Humanitaire materialen en archief

DE SOCIALE WERELD-KETEN:

Cadena Mundial Social

Eten en drinken?!

De Cubaanse 'cuisine' is op sterven na dood. De eigen bevolking krijgt amper genoeg gerantsoeneerde rijst en brood van de regering, laat staan dat ze zich regelmatig tegoed kan doen aan allerlei culinaire hoogstandjes. In de doorsnee-toeristenhotels zijn de maaltijden wél copieus, maar de aldaar geserveerde pizza, kip met rijst en gebakken ei kunnen toch met de beste wil van de wereld niet als typisch Cubaanse lekkernijen worden beschouwd. Alleen in de sjiekere restaurants kun je als toerist nog echt eens lekker gastronomisch genieten.

Een langdurig verblijf in Cuba werkt voor mensen met overgewicht vaak efficiënter dan een lidmaatschap van de Weight Watchers, want bij het vertrek uit deze Caribische 'hoorn des overvloeds' zullen de meeste toeristen menig kilo hebben verloren. De enige manier om geen honger te lijden in Cuba, is door altijd in het hotel te zijn rond etenstijd. Buiten het hotel vind je namelijk zelden een restaurant waar iets te krijgen is of waar je, zo er al iets is, niet uren in de rij hoeft te staan. Alleen Havana en toeristenoorden als Varadero, Guardalavaca en Cayo Largo bezitten wél voldoende restaurants, vaak zelfs van een uitstekend kaliber.

Het bovenstaande is op deze plaatsen dan ook veel minder van toepassing, al is het ook hier vaak zoeken en behelpen wat de restaurants betreft. In alle overige

Cubaanse dorpen en steden zal je maag echter geregeld en zeer grondig op de proef worden gesteld! De hotels van minder dan vier sterren hebben meestal een restaurant waar maar weinig te krijgen is; je kunt er kiezen uit vijf à tien kleine hapjes (waaronder een broodje kaas of ham, een gebakken ei en een salade) en vier à vijf hoofdgerechten (meestal gerechten met kip of varkensvlees). Soms worden ook lekkernijen als vis, biefstuk en kreeft geserveerd, maar daar betaal je dan ook veel meer voor. In de hotels wordt het ontbijt meestal geserveerd tussen 7 en 9/10 uur, de lunch tussen 12 en 14/15 uur en het diner tussen 19/22 uur. Vaak is er echter ook een klein cafetaria, waar je soms wel 24 uur per dag voor een kleine snack terecht kunt. De restaurants buiten de hotels kennen, uitgezonderd die in Havana en de toeristencentra, zeer beperkte openingstijden (meestal twee of drie uurtjes tussen 12 en 18 uur). In vrij grote steden als Holguin en Bayamo is na 18 uur geen enkele eetgelegenheid meer open! De restaurants in met name Havana en Varadero zijn echter wél tot laat in de avond geopend. De eethuisjes en restaurants worden officieel gewaardeerd met minimaal één en maximaal zeven sterren. Zeven sterren staat voor een toprestaurant, vijf en zes voor goede restaurants (waar net als bij zevensterregelegenheden in dollars moet worden betaald) en één t/m vier voor matige tot redelijke pesosrestaurants.

... Als bezigheidsmateriaal is er voor de Cubaanse jeugdigen om zo te zeggen niets voorhanden. "Eten" zijn de primaire verzuchtingen. Toch zijn de vaders vaak héél bedreven in het "uitvinden" van "speelgoed".

Foto hierboven een "carroessel op zijn Cubaans", een geitenkarretje waarop de kinderen, voor een luttel peso, rondjes mogen draaien rondom een parkpleintje in LA HABANA.

DIPLOMATENWIJK LA HABANA

We danken langs deze weg Mevrouw Iseult van den Hove, van de Belgische Ambassade in Cuba, voor de aangename ontvangst op de Kanselarij en de medewerking die zij ons verzekerde voor de toekomst aangaande:

Kunst- en Kultuurkring Internationaal
"DE NEDERLANDEN EN HISPANIDAD"
De Sociale Wereld-Keten

Op de foto onder, samen met de vice-voorzitter, bij zijn officiële aanstelling als onze plaatselijke vertegenwoordiger in Havana:

Bismark LABRADA OLIVA
representante regional para
CADENA MUNDIAL SOCIAL
LOS PAÍSES BAJOS Y LA HISPANIDAD
ARTE Y CULTURA

DE SOCIALE

WERELD-KETEN

